

BUT DEFINITELY

AKMAR

GIJS ASSMANN

DIRK BRAECKMAN

KATIE DUCK

ABUL HISHAM

PIETER KUSTERS

DOM HANS VAN DER LAAN

HAN SCHUIL

LAWRENCE WEINER

CORINE ZOMER

ALMOST, BUT DEFINITELY

Mattie van der Worm is de curator van de tentoonstelling ALMOST, BUT DEFINITELY – van 6 april t/m 19 mei 2024 te zien in OMSTAND – *space for contemporary art*, Arnhem. Deze tekst kan dienen als introductie van ALMOST, BUT DEFINITELY – en is daarmee een onderdeel van de tentoonstelling. Mattie ging hiervoor op 29 februari 2024 (schrikkel-dag!) in gesprek met Rob Groot Zevert.

1 · Waarom deze tentoonstelling, Mattie?

In mijn vooronderzoek naar wat ik graag bij OMSTAND zou willen tonen stuitte ik op de persoonlijke ervaring dat er voor mij eenvoudigweg te veel aan prikkels aanwezig zijn – in en om mij heen – om alle informatie in toom te kunnen houden. Met als gevolg dat ik een permanent gevoel van onrust ervaar en een daarmee gepaard gaand gevoel van onvrede.

Het was bij het lezen van Kay Larson's boek 'Where the Heart Beats: John Cage, Zen Buddhism, and the Inner Life of Artists' dat mijn onrust werd getemperd en er wat ruimte vrij kwam. Larson, jarenlang kunstcriticus voor *New York Magazine*, vertelt in dit boek over de invloed van het zenboeddhisme op het werk van componist John Cage. Wat mij in het bijzonder aansprak was dat Cage in zijn zoektocht *Toeval* als methode ging hanteren. Dat sloot aan bij mijn besef dat alles er 'gewoon' al is, oftewel: Alles is. Echter, geconditioneerd als wij zijn om onszelf en anderen coherente verhalen te willen vertellen, vraagt het wilskracht om te focussen op 'Alles Dat Is'.

Mijzelf door de methode van *Toeval* te laten leiden gaf mij speelruimte voor het samenstellen van deze tentoonstelling. Daardoor ontstond er bij mij een natuurlijke opmerksaamheid voor alles wat er om mij heen gebeurt, aanwezig is en om mijn aandacht lijkt te vragen. Betekenisvolle toevalligheden herkenkend, en

ALMOST, BUT DEFINITELY

Mattie van der Worm is curator of the exhibition ALMOST, BUT DEFINITELY – on view from 6 April to 19 May 2024 at OMSTAND – *space for contemporary art*, Arnhem. This text can serve as an introduction to ALMOST, BUT DEFINITELY – and is thus part of the exhibition. For this purpose, Mattie and Rob Groot Zevert had the following conversation on 29 February 2024 (leap day!).

1 · Why this exhibition, Mattie?

In my preliminary research into what I would like to show at OMSTAND, I was faced with the personal experience that for me there are simply too many stimuli – in and around me – to be able to keep all the information in check. This results in a permanent feeling of restlessness and an accompanying sense of dissatisfaction.

It was while reading Kay Larson's book 'Where the Heart Beats: John Cage, Zen Buddhism, and the Inner Life of Artists' that my restlessness was tempered and some space was freed up. In this book, Larson, who had been a *New York Magazine* art critic for many years, talks about the influence of Zen Buddhism on the work of composer John Cage. What particularly appealed to me was that in his quest, Cage started using *Coincidence* as a method. This resonated with my realisation that everything is 'just' already there, or in other words: Everything is. However, conditioned as we are to want to tell ourselves and others coherent stories, it takes willpower to focus on 'Everything That Is'.

Letting myself be guided by the method of *Coincidence* gave me leeway in putting together this exhibition. This gave me a natural attentiveness to everything that

terloops opmerkingen horend. Tijdens een van mijn bezoeken aan Louwrien Wijers wees Egon Hanfstingl – chef-kok, kunstenaar, en samenwerkingspartner van Wijers – op de begrippen *Relatieve en Absolute Werkelijkheid*. Dát heeft mij geholpen bij het scherp stellen van wat ik met deze tentoonstelling wil onderstrepen.

2 · Wat is volgens jou dan Absolute en Relatieve Werkelijkheid?

Wat kort door de bocht gezegd komt dat op het volgende neer:

De *Absolute Werkelijkheid* is op natuurkundige principes gebaseerd. Met de omschrijving *Absolute Werkelijkheid* word verwezen naar de idee dat alle materie van het universum uit 'individuele eenheden' bestaat. Deze eenheden of deeltjes vertonen in eindeloze variaties de basiskwaliteiten van materie: massa, samenhang, temperatuur en beweging. Ze vormen samen structuren die een zekere duurzaamheid lijken te hebben. Maar in werkelijkheid zijn ze allemaal samengesteld uit minuscule individuele eenheden, zonder begin of eind, die in een voortdurende staat van ontstaan en vergaan verkeren. Dit is de uiteindelijke werkelijkheid van materie: een voortdurende stroom van golven of deeltjes. Ons lichaam en alles wat er rond omheen allemaal te beleven valt vormt daar geen uitzondering op.

Met het begrip *Relatieve Werkelijkheid* wordt verwezen naar de werkelijkheid van alledag, dat wat we beschaving noemen, vol met ogenschijnlijke vanzelfsprekendheden. Waar bijvoorbeeld voorwerpen onbeweeglijk lijken en taal verbindt en onderscheidt en groepsgewoontes de basis vormen voor een samenleving. Waar de rechtstaat probeert de veiligheid te waarborgen en een financieel bestel probeert te beheren en te beheersen. In de *Relatieve Werkelijkheid*, is alles tijdelijk, alles afhankelijk van elkaar en daardoor alles onzeker. Vanuit de *Absolute Werkelijkheid* is de *Relatieve Werkelijkheid* als een speelveld te beschouwen.

is happening around me, is present and seems to demand my attention. Recognising meaningful coincidences, and casually hearing comments. During one of my visits to Louwrien Wijers, Egon Hanfstingl – chef, artist and cooperating partner of Wijers – pointed out the concepts of *Relative and Absolute Reality*. That helped me focus on what I want to underline with this exhibition.

2 · So what, in your opinion, is Absolute and Relative Reality?

Put somewhat succinctly, it boils down to the following:

Absolute Reality is based on the principles of physics. The description *Absolute Reality* refers to the idea that all matter in the universe consists of 'individual units'. These units or particles exhibit the basic qualities of matter, in endless variations: mass, cohesion, temperature and motion. Together, they form structures that appear to have a certain durability. But in reality, they are all composed of tiny individual units, without beginning or end, which are in a continuous state of creation and decay. This is the ultimate reality of matter: a continuous flow of waves or particles. Our body and everything that is going on around it is no exception.

The term *Relative Reality* refers to everyday reality, that which we call civilisation, full of apparent self-evidences. Where, for instance, objects seem immobile and language connects, discerns and separates and group habits form the basis of a society. Where the rule of law tries to ensure security and tries to manage and control a financial system. In *Relative Reality*, everything is temporary, everything is interdependent and therefore everything is uncertain. From the viewpoint of *Absolute Reality*, *Relative Reality* can be seen as a playing field.

3 · De titel ALMOST, BUT DEFINITELY waar verwijst deze naar?

Bij het samenstellen en ter voorbereiding op deze tentoonstelling was ik veelvuldig en actief in gesprek met artistiek directeur en curator van Omstand, Rob Groot Zevert. Zo ontstond in een van de vele gesprekken die we voerden het relativiserende woord ALMOST, als reactie op de afzegging van deelname van een genodigde kunstenaar wiens werk ik ook graag had willen laten zien. Waarna we min of meer als vanzelf op BUT DEFINITELY kwamen. Daarmee vierend wiens werk we wél zouden gaan laten zien. Rob herkende hier de titel in voor deze tentoonstelling. Dit is maar een van de vele voorvallen die spontaan ontstonden bij het samenstellen van deze tentoonstelling. Het woordje ALMOST gebruikte ik al een tijdje in mijn ButtonClub-project.

4 · Wat is de ButtonClub?

Als bij het lezen of in een gesprek een woord mijn aandacht trekt dan noteer ik dat om het later aan te vullen met het woord: ALMOST. Door dat te doen ontstaat ambiguïteit en komt het eerder opgeschreven woord in beweging. De resultaten daarvan verwerk ik tot buttons, die ik af en toe uitstal voor publiek. Ik vraag dan de aanwezigen welke button hun aandacht trekt. Desbetreffende button mogen ze dan meenemen. De tekst op de button nodigt op deze manier uit tot een gesprek over de betekenis van wat opgeschreven staat.

De praktijk van een kunstenaar bestaat en ontstaat ook vanuit spelhouding. Naast de ernst van alledag wordt er een eigen spel gecreëerd dat bestaat uit of zich beweegt binnen de zelf-opgelegde speelruimte. Hetzij stoffelijk of denkbeeldig, opzettelijk of logisch. Vanzelfsprekend, zich al scheppend afbakend. Binnen die afbakening zoekend naar een ogenschijnlijke orde die in vergelijk met de wereld buiten de studio vaak een stuk overzichtelijker is.

3 · The title ALMOST, BUT DEFINITELY what does it refer to?

While curating and preparing for this exhibition, I was frequently and actively in conversation with artistic director and curator of Omstand, Rob Groot Zevert. In one of the many conversations we had, the relativising term ALMOST arose, in response to the cancellation of participation by an invited artist whose work I had also wanted to show. After which we more or less naturally arrived at BUT DEFINITELY, thereby celebrating whose work we were going to show. Rob recognised in this the title for this exhibition. This is just one of many occurrences that arose spontaneously while putting together this exhibition. I had been using the word ALMOST for some time in my ButtonClub project.

4 · What is the ButtonClub?

Whenever a word catches my attention while reading or in a conversation, I jot it down to supplement it later with the word: ALMOST. Doing so creates ambiguity and gets the previously written down word moving. I process the results of this into buttons, which I occasionally display for an audience. I then ask those present which button attracts their attention. They can then take those button with them. The text on the button invites a conversation about the meaning of what is written on it.

An artist's practice also exists and arises from a position of play. Beyond the seriousness of everyday life, one's own game is created that consists of or moves within the self-imposed playing field. Either material or imaginary, intentional or logical. Naturally, delineating itself while creating. Within that demarcation, searching for an apparent order that is often a lot clearer compared to the world outside the studio.

De praktijk van een kunstenaar refereert daarmee aan het feit dat alle ernst van alledag ooit als spel is begonnen en herinnert ons eraan om binnen ons bestaan met fantasie, met plezier het speelveld te observeren, te betreden en het spel te spelen. En, dat klinkt misschien wat gewichtig, maar dit kan door iedereen worden uitgevoerd, op elk niveau en kan op elke plek plaatsvinden. Bekijk je vanuit een Absolute-, de Relatieve Werkelijkheid dan valt niets anders te concluderen dan dat cultuur, religie en beschaving ooit ook vanuit spelhouding moet zijn ontstaan. Spel en rituele handelingen zijn daarbij nauw met elkaar verbonden, maar toch is er een essentieel verschil. Spel verwijst naar zichzelf. Rituelen daarentegen verwijzen naar iets dat buiten dat spel plaatsvindt. Meestal naar iets dat de mens ontstijgt. De kans is groot dat hoe langer het spel wordt gespeeld en hoe meer mensen hiervan afhankelijk zijn, de speelsheid verdampt. Wat eerst alleen maar speelveld en spelregels waren worden dan als onwrikbare noodzakelijkheden gepresenteerd en ervaren.

5 · [AKMAR, Gijs Assmann, Dirk Braeckman, Katie Duck, Abul Hisham, Pieter Kusters, Dom Hans Van Der Laan, Han Schuil, Lawrence Weiner, Corine Zomer. Dit zijn de namen van deelnemers aan deze tentoonstelling. Jong, oud, sommigen zelfs niet meer onder ons. Anderen nog niet zo lang geleden juist gestart met hun kunstenaarspraktijk. Waarom deze kunstenaars/waarom juist deze werken?](#)

Ja, dat verraste mij uiteindelijk ook wel. De start was zoals ik al aangaf *Toeval* te omarmen, maar ik kwam uiteindelijk uit bij kunstenaars die in mijn beleving zich verhouden tot het begrip *Essentie*. Of in ieder geval op zoek zijn naar zoiets als een essentie van het speelveld waarbinnen ze hun spel spelen. Kunstenaars die op zoek gaan naar het vinden van eigenzinnige interpretaties en daarbij de grenzen opzoeken van het spel en daarmee vanzelfsprekend verwijzen naar de daad van betekenisgeving.

An artist's practice thus refers to the fact that all seriousness of everyday life once started as play and reminds us to observe and enter the playing field and play the game within our existence with imagination and with fun. And, this may sound a bit weighty, but this can be performed by anyone, at any level and can take place in anywhere.

Looking at *Relative Reality* from an *Absolute* one, there is nothing else to conclude but that culture, religion and civilisation must also once have originated from the attitude of play. Play and ritual acts are closely related in this respect, yet there is an essential difference. Play refers to itself. Rituals, on the other hand, refer to something that takes place outside that play. Usually to something that transcends humans. Chances are that the longer the game is played and the more people depend on it, the playfulness will evaporate. What initially started out as simply playing fields and rules of the game, are then presented and experienced as immutable necessities.

5 · [AKMAR, Gijs Assmann, Dirk Braeckman, Katie Duck, Abul Hisham, Pieter Kusters, Dom Hans Van Der Laan, Han Schuil, Lawrence Weiner, Corine Zomer. These are the names of participants in this exhibition. Young, old, some no longer even among us. Others just having started their artistic practice. Why these artists/why exactly these works?](#)

Yes, I did surprise myself in the end as well. The start was as I indicated to embrace *Coincidence*, but I ended up with artists who, in my experience, relate to the concept of *Essence*. Or at least are looking for something like an essence of the playing field within which they play their game. Artists who go in search of finding idiosyncratic interpretations and, in doing so, push the boundaries of the game and thereby obviously refer to the act of meaning-making.

6 · Betekenisgeving?

Kunstenaars zijn in mijn beleving actief in het duiden en creëren van betekenissen. Zo verwijst het getoonde werk van elke individuele kunstenaar in de tentoonstelling zowel naar zichzelf, als naar het oeuvre van de kunstenaar, als ook naar elkaar. Daarmee lijkt alles voor een kort moment op zijn plek te vallen, althans voor mij. De cirkel lijkt daarmee rond, of in ieder geval een soort van rond, als een verwijzing naar het ogenschijnlijk betekenisloze rondom elk werk en daarmee naar dat wat niet getoond wordt.

7 · Kan je het begrip Essentie nog iets verder toelichten?

Een mooi voorbeeld van weergegeven essentie, is voor mij herkenbaar in het werk van Dirk Braeckman, die door middel van zijn fotoapparaat *non-places* en *non-events* vastlegt om die vervolgens als een schilder in de donkere kamer van een eigen handschrift te voorzien. Zijn werk toont mij mijn verwachtingspatroon wat betreft fotografie. Braeckman weet mij op het medium zelf te wijzen.

Een ander voorbeeld is het werk van Lawrence Weiner.

Weiner activeert met zijn korte grafische omschrijvingen mijn hang naar het willen achterhalen van de betekenis. Het karakteristieke gebruik van taal vormt de kern van zijn werkwijze. Weiner gebruikt taal als materiaal, waarbij je taal kunt zien als sculpturaal, d.w.z. ruimtelijk materiaal. Zo is van Lawrence Weiner in de Accuruite het werk met de tekst BROKEN OFF te zien. BROKEN OFF WHAT? vraag ik mij telkens opnieuw af en telkens is het antwoord dat in mij opkomt anders. Weiners korte beschrijvingen maken me bewust van de ruimtes tussen woorden die ik doorgaans niet waarneem. Hij weet hierdoor voor mij de vinger op de kern te leggen. Namelijk dat de betekenis van taal contextgebonden is en daarmee elastisch. Geweldig

6 · Meaning-making?

In my experience, artists are active in interpreting and creating meanings. For instance, the work shown by each individual artist in the exhibition refers both to itself and the artist's oeuvre, as well as to each other. Because of that, for a brief moment, everything seems to fall into place, at least for me. The circle thus seems complete, or at least kind of complete, as a reference to the seemingly meaningless surrounding each work and thus to that which is not shown.

7 · Can you explain the concept of Essence a little further?

A good example of depicted essence is shown in the work of Dirk Braeckman, who uses his camera to capture *non-places* and *non-events* and then, like a painter in the darkroom, imbues them with his own handwriting. His work shows me my expectations of photography. Braeckman knows how to draw my attention to the medium itself.

Another example is the work of Lawrence Weiner.

With his short descriptions, Weiner activates my penchant for wanting to discover its meaning. The characteristic use of language is at the essence of his working method. Weiner uses language as material, where you can see language as sculptural, or spatial material. For instance, Lawrence Weiner's work with the text BROKEN OFF can be seen in the 'Accuruite'. BROKEN OFF WHAT? I ask myself again and again, and each time, the answer that comes to mind is different. Weiner's brief descriptions make me aware of the spaces between words that I usually do not perceive. As a result, he manages me, that the meaning of language is context-specific and therefore elastic. Great right! We are now talking to each other. Sounds we have taught

toch?! Wij praten nu met elkaar. Klanken die we onszelf hebben aangeleerd en waarvan we beseffen dat ze effect hebben, maar of de ander begrijpt wat ik wil zeggen?

Nog een voorbeeld, Paul Goede:

Goede's bijdrage aan de finissage van *ALMOST, BUT DEFINITELY* bestaat uit een séance in de vorm van een performance, waarbij hij met zijn stem een nauwelijks hoorbaar hoog, dan weer laag frequent geluid voortbrengt. Het zijn toonfrequenties die wel binnen ons stemvermogen liggen maar waarbinnen niemand communiceert.

En Dom Hans van der Laan:

In de tentoonstelling *ALMOST, BUT DEFINITELY* tonen we een *Abacus* van Van der Laan, die hij heeft ontworpen om zijn werkwijze zichtbaar te maken. Het werk van der Laan ervaar ik als een voorbeeld van het tot in het extreme afdwingen van betekenis.

Van der Laan liet de gangbare conventies van *Het bouwen* links liggen en trok vanuit zijn directe beleving en ervaring conclusies. Door waarneming zag hij dat als je veel stenen bij elkaar legt je ze aan de hand van hun afmetingen kunt clusteren. Dat gegeven heeft hij tot in het extreme uitgewerkt. Zijn werkwijze bestaat uit het bepalen van een beginmaat. Vervolgens vertaalt hij consequent die maat naar andere maten van het bouwwerk. Dat kan je bijvoorbeeld ervaren in de abdij *St. Benedictusberg* in Mamelis, bij Vaals. Daar verwijzen alle maten naar elkaar. Zo is de dikte van de muur bepalend voor de maat van de gangen, de lengte/breedte/hoogte van de ruimtes en van de ramen en deuren. Gestold ritme noem ik dat, rust en regelmaat symboliserend en daarmee in schril contrast met mijn eigen lijf, met het voor mijzelf zo kenmerkende gevoel van onrust en van ontregelt te zijn. Mijn verstand wil het geloven, maar mijn lijf voelt er zich vreemd onder en verlangt er tegelijkertijd naar om zich in te voegen.

ourselves and which we realize have an effect, but whether the other person understands what I want to say?

Another example, Paul Goede:

Goede's contribution to the finissage of *ALMOST, BUT DEFINITELY* consists of a séance in the form of a performance, in which he uses his voice to produce a barely audibly high-, then low-frequency sound. These are tonal frequencies that are within our vocal capacity but within which no one communicates.

And Dom Hans van der Laan:

The exhibition *ALMOST, BUT DEFINITELY* features an *Abacus* designed by Van der Laan to make his working method visible. I experience van der Laan's work as an example of enforcing meaning to the extreme.

Van der Laan ignored the usual conventions of *The act of building* and drew conclusions from his direct perception and experience. By observation, he saw that if you put many stones together, you can cluster them according to their dimensions. He took this fact to the extreme. His method consists of determining an initial size. He then consistently translates that size onto other sizes of the structure. You can experience this, for instance, at the *St. Benedictusberg Abbey* in Mamelis, near Vaals in the south of the Netherlands. There, all measurements refer to one another. For example, the thickness of the wall determines the dimensions of the corridors as well as the length/width/height of the rooms, windows and doors. Solidified rhythm, I call it, symbolising calm and regularity and thus in stark contrast with my own body, with my own characteristic feeling of restlessness and being disrupted. My mind wants to believe it, but my body feels strange under it and simultaneously longs to fit in.

Graag wijs ik je erop dat het begrip *Essentie* niet statisch is, maar hoogstpersoonlijk. Het kan veranderen en daardoor met iemand meegroeien. De vraag naar wat essentie is, activeert mij om langer dan normaal bij iets stil te blijven staan. Daardoor word ik het andere én mijzelf bewust. *Never a dull moment.*

8 · Waar nodig je de bezoeker toe uit?

Tot vertragen. Tot kijken en zien. Tot waarnemen. Tot de opmerkzaamheid betreffend, waar de bezoeker met een verzachtte, sturende blik voor elk afzonderlijk werk in staat is, informatie toe te laten. Niet een gedeelte van het werk scherp te hebben, maar door te ontspannen, wellicht vanuit een wazige blik, het gehele werk toe te laten. Ik hoop dat de bezoeker, al is het maar een *split second*, het verlangen om iets te willen begrijpen los kan laten en voorbij ieders eerste associaties kan geraken en wellicht voorbij taal.

9 · Wanneer is de tentoonstelling naar jouw wens geslaagd?

Als de toeschouwer zich laat raken door de schoonheid van elk afzonderlijk werk en daarna op zoek gaat naar mogelijke verbanden tussen de verschillende werken. Als bij de toeschouwer de spelhouding wordt aangewakkerd. Daar hoop ik de bezoeker toe te verleiden. En ja, dat vraagt ook wel iets van de bezoeker. Ik raad de toeschouwer dan ook aan om deze tentoonstelling vaker te komen bezoeken. Zo worden de kunstwerken aanleidingen voor gebeurtenissen en de tentoonstelling een gebeuren. Als het de toeschouwer lukt op deze manier de werken gewaar te worden, dan raakt dat aan aspecten van de scheppende kracht van de kunstenaars.

Turn on
Tune in

FURTHER READING,
suggestions aan lezers om
verder in de besproken
materie te duiken:

Where the Heart Beats,
John Cage.

*Zen Buddhism, and the
Inner Life of Artists*, Kay
Larson.

The Art of Living, S.N.
Goenka.

Een schitterend ongeluk,
Wim Kayzer.

The Viewpoints Book,
Anne Bogart and Tina
Landau.

*Art Meets Science
and Spirituality in a
Changing Economy:
From Competition to
Compassion*, Louwrien
Wijers.

Homo Ludens, Johan
Huizinga.

*Dom Hans van der Laan -
Modern Primitive*, Richard
Padovan.

*Agnes Martin Her live and
art*, Nancy Princenthal.

Sleutelbegrippen:

Absolute Werkelijkheid,
Relatieve Werkelijkheid,
Toeval, Chaorde, Essentie,
Spelhouding, Speelveld,
Spelregels, Rituelen,
Choreografie

I would like to point out that the concept of *Essence* is not static, but highly personal. It can change and therefore grow with someone. Asking what essence can be activates me to dwell on something longer than usual. This makes me aware of both the other and myself. *Never a dull moment.*

8 · What are you inviting the visitor to?

To slow down. To look and see. To observe. To awareness, where the visitor, with a softened, staring gaze for each individual work, is able to take in information. Not to focus on part of the work, but by relaxing, perhaps from a hazy gaze, to allow the whole work in. I hope the visitor, even if only for a split second, can let go of the desire to want to understand something and get past their initial associations and perhaps beyond language.

9 · When is the exhibition successful in your view?

When the viewers let themselves be moved by the beauty of each individual work and then go look for possible connections between the different works. When the viewer's position of play is aroused. That is what I hope to tempt the visitor to do. And yes, that does require something from the visitor. I therefore advise the viewer to come and visit this exhibition more than once. That way, the artworks become events and the exhibition a happening. If the viewer manages to become aware of the works in this way, it touches on aspects of the artists' creative power.

Turn on
Tune in

FURTHER READING,
suggestions to readers to
dive further into the
discussed matter:

Where the Heart Beats,
John Cage.

*Zen Buddhism, and the
Inner Life of Artists*, Kay
Larson.

The Art of Living, S.N.
Goenka.

Een schitterend ongeluk,
Wim Kayzer.

The Viewpoints Book,
Anne Bogart and Tina
Landau.

*Art Meets Science
and Spirituality in a
Changing Economy:
From Competition to
Compassion*, Louwrien
Wijers.

Homo Ludens, Johan
Huizinga.

*Dom Hans van der Laan -
Modern Primitive*, Richard
Padovan.

*Agnes Martin Her live and
art*, Nancy Princenthal.

Keywords:

Absolute Reality, Relative
Reality, Coincidence,
Chaos, Essence, Position
of Play, Playing Field,
Rules of Play, Rituals,
Choreography

–*omnia mutantur, nihil interit* ‘Alles verandert, niets vergaat’ – Ovidius

De werken van AKMAR zijn multidisciplinair en bestaan vaak uit series. Ze nemen verschillende vormen aan, van fysieke sculpturen tot computer gegenereerde videowerken, met een speciale interesse in *site specific* interventies. De keuze voor een materiaal wordt vaak bepaald door het concept. Zo kiest AKMAR voor verouderde software, overgebleven materialen of voorwerpen uit haar persoonlijke geschiedenis die ze hergebruikt in nieuwe werken.

AKMAR onderzoekt de ambiguïteit van de realiteit en verkent met haar werk de grenzen van de artistieke expressie. Wat is eigenlijk realiteit, als het waarneembare niet eenduidig is en bijvoorbeeld door tijd of door bepaalde handelingen verandert? In haar werk

omarmt AKMAR daarom het principe dat alles voortdurend verandert en transformeert en toont ze materialen met hun eigen inherente kenmerken, zoals die zich in het echt manifesteren. AKMAR daagt zichzelf hierbij uit door onbekende materialen te omarmen en te deconstrueren. In disfunctionaliteit herkent ze schoonheid en ze waardeert voorwerpen die door leeftijd, mode of andere factoren hun gedefinieerde rol hebben verloren.

Ester Darley schreef over AKMAR's werk: ‘Zoals dichters kunnen goochelen met de inhoud van woorden, zijn kunstenaars meesters in het transformeren van materiaal. Ze genereren zo onverwachte of tegenstrijdige betekenissen of raken aan gevoelens en ideeën die er diep van binnen al in lagen opgeslagen. Alsof ze die materialen enkel maar hoeven op te schudden totdat die verborgen lagen komen bovendrijven.’

Surplus/zipcode 8382AE,
120 × 80 × 90 cm (2022), wool

Site specific work - must be rebuilt each time -
first time 2022

Photo credit: Akmar
Courtesy of the artist

–*omnia mutantur, nihil interit* ‘Everything changes, nothing perishes’ – Ovidius

AKMAR's works are multidisciplinary and often appear in series. They take various forms, from physical sculptures to computer-generated video works, with a special interest in site-specific interventions. The choice of material is often determined by the concept. Thus, she chooses outdated software, leftover materials or items from her personal history, which she reuses in new works.

AKMAR investigates the ambiguity of reality and explores the limits of artistic expression through her work. What actually is reality if the observable is not straightforward and changes over time or because of certain actions? Through her work, AKMAR therefore embraces the principle that everything is constantly changing and transforming, showing

materials within their own inherent characteristics, as they reveal themselves in reality. In this, AKMAR challenges herself by embracing unfamiliar materials and deconstructing them. In dysfunctionality she recognizes beauty and she values items that have lost their defined role due to age, fashion or other factors.

Ester Darley wrote of her work, “Just as poets can magically change the content of words, artists are masters at transforming materials. They generate unexpected or contradictory meanings or touch upon feelings and ideas already stored deep within. As if all they have to do is shake up those materials until those hidden layers surface.”

Gijs Assmann maakt tekeningen, collages, sculpturen, ruimtelijke installaties en beelden voor de openbare ruimte, waarin de kunstenaar zijn verbondenheid laat zien met de menselijke emoties en *the facts of life*: indringend, ontwapenend, confronterend, persoonlijk en oprecht. De vraag 'Hoe kunnen we leven?' staat centraal in zijn werk. De urgentie voor zijn beelden ligt in het tegenwicht dat hij wil bieden aan mensen in al hun onmacht en onhandigheid.

Eén van de constanten in zijn werk is de serie 'vanitas-beelden', waaraan hij al sinds 1992 werkt en die een tussenstap vormen tussen zijn tekeningen en zijn grote beelden.

Elk werk uit deze serie wordt opgedragen aan een vriend of kennis, is op te vatten als persoonlijk portret en bedoeld om de herinnering aan die persoon te fixeren of is in ieder geval een poging om die persoon kenbaar te maken. De vanitas-beelden worden gemaakt met de middelen van een stilleven en met de gedachte dat alles vergankelijk is. Overigens refereren ze slechts losjes aan klassieke beeldelementen van stillevens. Assmann probeert juist met een speelsheid en een vrije materiaalkeuze vrolijkheid en melancholie te laten samenvloeien in een beeld. Soms aangenaam geniepig, maar tegelijkertijd ambachtelijk virtuoos.

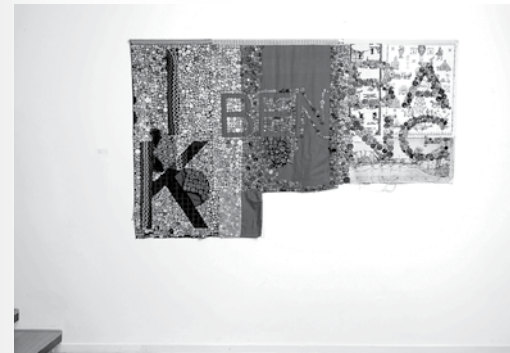
Ik, 212 × 128 cm (2018), textiles and buttons

Photo credit: Friso Keuris
Courtesy of ROOF-A Gallery, Rotterdam

Gijs Assmann makes drawings, collages, sculptures, spatial installations and sculptures for public spaces, in which the artist shows his connection with human emotions and *the facts of life*: poignant, disarming, confrontational, personal and sincere. The question "How can we live?" is central to his work. The urgency for his sculptures lies in the counterpoint he wants to offer to humans in all their incapacity and clumsiness.

One of the constants in his work is the series of "vanitas sculptures," on which he has been working since 1992 and which form an intermediate stage between his drawings and his large sculptures. Each work in this series

is dedicated to a friend or acquaintance, can be understood as a personal portrait and is meant to capture the memory of that person or at least is an attempt to make that person known. The Vanitas sculptures are made with the means of a still life and with the idea that everything is impermanent. For that matter, they refer only loosely to classic pictorial elements of still lifes. Instead, with playfulness and a free choice of materials, Assmann tries to merge cheerfulness and melancholy in an image. Sometimes nicely underhanded, but also craftily virtuosic.

Dirk Braeckman is een Belgisch beeldend kunstenaar die vanaf het midden van de jaren tachtig een indrukwekkend oeuvre heeft opgebouwd, werkend met het medium fotografie en, meer recentelijk, video. Hij vertegenwoordigde België in 2017 op de 57ste Biënnale van Venetië.

Braeckman is fotograaf, maar in de eerste plaats toch vooral een 'beeldmaker', die de fotografie en het afdrukken ervan als artistiek middel gebruikt. Braeckman fotografeert geen gebeurtenissen of karakters, maar plaatsen. Zijn eerste referentie is niet de artistieke of journalistieke documentaire fotografie, maar de Westerse beeldtraditie zoals die voornamelijk binnen de schilderkunst is ontwikkeld en door de eerste generaties fotografen werd overgenomen. Opvallend is dat Braeckman

daarbinnen zijn specifieke stijl precies uitkiest. Zijn beelden zijn schaduwen van schaduwen. Geen situaties, geen drama en geen anekdotiek, nauwelijks portretten, geen landschappen, maar wel variaties op en combinaties van het interieur. De ramen van zijn kamers zijn afgeschermd met gaas, de gordijnen dichtgetrokken of het raam kijkt uit op een blinde muur. Wanneer er een zeldzame keer toch licht binnenvalt of er sprake is van een uitzicht, voegt dat licht zich in de algehele grijzigheid van de kamer. De werken van Braeckman tonen bijna niets van het verlangen dat overal woekert, en een beetje licht dat niettemin verblindt en daarmee zowel verduistert als verlicht. (*)

(*) Bron: Sans Issue. Over de voorstelling vd ruimte bij Dirk Braeckman – De Witte Raaf #158, juli-aug. 2012

F.M.-B.A.-20, 90 × 60cm (2021),
ultrachrome inktjet on matte paper
on aluminium in a stainless steel frame

Issued by the artist
Courtesy of GRIMM gallery,
Amsterdam | New York | London

Dirk Braeckman is a Belgian visual artist who since the mid-1980s has built an impressive body of work, working with the medium of photography, and, more recently, video. He represented Belgium at the 57th Venice Biennale in 2017.

Braeckman is a photographer, although first and foremost, he is an "image maker" who uses photography and its printing techniques as an artistic tool. Braeckman does not photograph events or characters, but places. His primary reference is not artistic or journalistic documentary photography, but the Western visual tradition as developed primarily within painting and adopted by the first generations of photographers. Remarkably, Braeckman chooses his style very precisely. His images are shadows of shadows. No situations, no

dramas and no anecdotes, hardly any portraits, no landscapes, but rather variations on and combinations of interiors. The windows of his rooms are screened with gauze, the curtains drawn, or the window looks out on a blind wall. When on a rare occasion there is a view, or light does come in, this light blends into the overall grayness of the room. Braeckman's works show almost nothing of the desire lurking everywhere, and the little light that does come in, binds just and so both obscures and illuminates. (*)

(*) Source: Sans Issue. On Dirk Braeckman's representation of space – De Witte Raaf #158, July-Aug. 2012

Katie Duck is danseres, choreografe en lerares. Ze verliet de Verenigde Staten in 1976 om in Amsterdam te gaan wonen en toerde door heel Europa als performer in soloproducties en in producties met onder andere Carlos Traffic en Jango Edwards. Ze veranderde haar naam in Katie Duck toen ze in 1976 met haar eerste solo "duck play" door Europa toerde. Sindsdien gebruikt ze deze naam als haar artistieke identiteit.

Gedurende haar carrière heeft Katie samengewerkt met muzikartiesten die haar passie delen voor samenwerken en het samenbrengen van muziek, tekst en dans, waarbij improvisatie wordt gebruikt als middel om kunstvormen te combineren en live composities uit te voeren.

Bij Omstand toont Katie Duck een performance die ze losjes baseert op een (zelfgeproduceerde) soundscape, met daarin het geluid van een drone gemixt met geluidsopnames van de Iraanse fluitspeler Mohamad Mehdi Behrad, ook bekend als Delnava (wat *verlicht hart* betekent in het Perzisch) en met wie ze in 2023 samenwerkte. Behrad bespeelt de perzische Ney, een fluit die traditioneel door de Iraanse herders wordt bespeeld. De performances van Katie Duck werken als ervaringen van het aanwezig zijn in een klankgedreven ruimte, met een flirt naar het publiek. Het is een combinatie van bewegen, zien, horen, voelen aftasten en het zich bewust vrijwillig blootgeven voor een publiek zodat ze zich hopelijk herinneren wat ze gezien, gehoord en gevoeld hebben, lang nadat de live performance is afgelopen.

Still from *The Day After* (2023), edit and concept by Katie Duck, duration 40 min.

Photo credit: mattievanderworm
From a live performance with Ney flute, drones, nature sounds and tekst by Katie Duck and Mohamad Mehdi Behrad, December 2023.
Courtesy of Vilbjørg Broch (electronics) and Mohamad Mehdi Behrad (on Ney flute)

Katie Duck is a dancer, choreographer and teacher. She left the United States in 1976 to live in Amsterdam and toured throughout Europe as a performer in solo productions and in productions with Carlos Traffic and Jango Edwards. She changed her name to Katie Duck when she toured Europe in 1976 with her first solo "duck play." Since then she has used this name as her artistic identity.

Throughout her career, Katie has collaborated with musical artists who share her passion for collaboration and combining music, text and dance, using improvisation as a method of combining art forms and performing live compositions.

At Omstand, Katie Duck shows a performance that she loosely bases on a (self-produced) soundscape, which includes the sound of a drone mixed with recordings of Iranian flute player Mohamad Mehdi Behrad, also known as Delnava (meaning *enlightened heart* in Persian) and with whom she collaborated in 2023. Behrad plays the Persian Ney, a flute traditionally played by Iranian shepherds. Katie Duck's performances work as experiences of being present in a sound-driven space, with a flirtation with the audience. It is a combination of moving, seeing, hearing, sensing and consciously volunteering to expose oneself in front of an audience so that they hopefully remember what they have seen, heard and felt long after the live performance has ended.

Abul Hisham maakt ruimtevullende installaties, waarbij hij op een expressionistische wijze wandvullende voorstellingen combineert met objecten in de ruimte. Het werk is deels abstract en figuratief, waarbij hij scènes ontwikkelt die onheilspellend, raadselachtig en dromerig zijn. Zijn oeuvre verkent de begrippen verlangen, dood en herinnering. Deze drie thema's hebben elk hun eigen gelaagdheid. Hisham is geïnteresseerd in hoe ze verweven zijn met de sociale- en culturele ruimtes waarin hijzelf leeft. Zijn motivatie verandert constant, van nieuwsgierigheid naar een sociaal-politieke structuur, tot het willen gebruiken van persoonlijke verhalen die hij verweeft met film, popcultuur, kunstgeschiedenis, mythologie en religie. Daarbij geniet hij van het spel waarbij kijkers zelf de vele metaforen en symbolen moeten ontcijferen.

Een medium dat Hisham veel gebruikt is soft pastel. Werken met pigmentpoeder is voor hem als beeldhouwen uit stof. Een bijna religieuze ervaring, analoog aan het idee dat mensen uit stof zijn geschapen en waarnaar ze na de dood weer terugkeren. Met pigmenten die, gedurende een proces van duizenden jaren, weer deel uitmaken van de cyclus van de transformatie van de aarde.

Zeer recent, zaterdag 30 maart 2024, werd bekend dat Abul Hisham de winnaar is van de nationale kunstprijs 'De Scheffer 2024'. De Schefferprijs stimuleert talentvolle beeldend kunstenaars, tot en met 35 jaar, die een accent leggen op de schilderkunst.

Places of the spirit, site-specific installation (2023), acrylic on plywood and wood - acrylic and casting powder on canvas - acrylic and carving on wood

Photo credit: Sander van Wettum
Courtesy of the Rijksakademie van beeldende kunsten, Amsterdam

Abul Hisham creates spatial installations, combining wall-sized representations with objects in space in an expressionistic manner. The work is part abstract and figurative, developing scenes that are sinister, enigmatic and dreamy. His oeuvre explores the concepts of desire, death and memory. These three topics each have their own layers. Hisham is interested in how they are intertwined with the social and cultural spaces in which he himself lives. His motivation is always in flux, from being curious to a socio-political structure, to wanting to use personal stories that he interweaves with cinema, pop culture, art history, mythology and religion. Hereby, he enjoys the game where viewers of his work have to decipher the many metaphors and symbols for themselves.

One medium he uses a lot is soft pastel. Working with pigment powder, for him, is like sculpting with dust. An almost religious experience, akin to the idea that people are created from dust, to which they will return after death. With pigments that, in a process lasting over thousands of years, are again part of the cycle of the earth's transformation.

Very recently, Saturday, March 30, 2024, it became public that Abul Hisham is the winner of the Dutch national art prize "The Scheffer 2024". The Scheffer Prize encourages talented visual artists, up to age of 35, who emphasize the art of painting.

Pieter Kusters schildert in olieverf, aquarel, maakt getekende portretten en werkt ruimtelijk. De speelsheid waarmee hij al deze technieken combineert, verraaft een schijnbaar argeloze werkwijze en maakt zijn werk ontwapenend en direct. Het hoofdthema in het oeuvre van Kusters bestaat al sinds zijn studie aan Ateliers 63 (De Ateliers) uit zelfportretten. Nu nog steeds, maar dan op een meer emotionele, verhalende, ironische wijze vol zelfrelativering. Sinds enige jaren voegt hij hier ook portretten in keramiek aan toe.

Overigens is het zelfportret het uitgangspunt, maar niet altijd het resultaat. Zijn werk is geïnspireerd op dat van voorgangers. Hij zegt daar zelf over: "15de-eeuwse zondaars of van later tijd worden familie van mij – genetische

manipulatie is immers een peulenschil voor een kunstenaar. Ik werk graag met een vleugje kunstgeschiedenis, ik sta op hun schouders." Met zijn werk is Pieter Kusters zonder enige gêne in zijn element. In zijn getransformeerde, aardse wereld vol sensualiteit, erotiek en curieuze invallen doolt Kusters dan ook meestal zelf rond. Steevast duikt hij op, vermomd in diverse gedaanten. Dat kunnen dan bijvoorbeeld dieren zijn die dan verdacht veel weg hebben van de kunstenaar. Ook beeldt hij zich naakt af, meestal met één sok of met bijvoorbeeld een petje op en geeft zich lichtvoetig over aan de verleidingen die zijn pad kruisen. Hij speelt daarmee een ontroerende, eigenwijze rol, daarmee het lot van de mens keer op keer een bemoedigende draai gevend. (Bron: Ronald Ruseler)

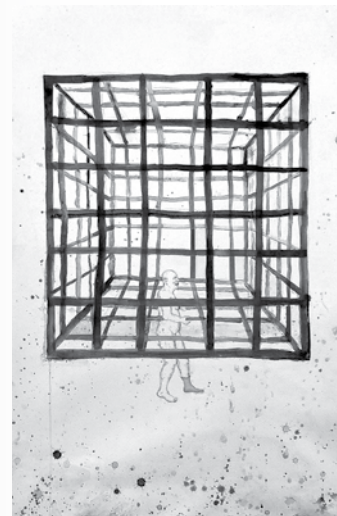
Bakker's droom (3), 113 × 75 cm (2024),
watercolor and pencil on paper

Photo credit: Pieter Kusters
Courtesy of the artist

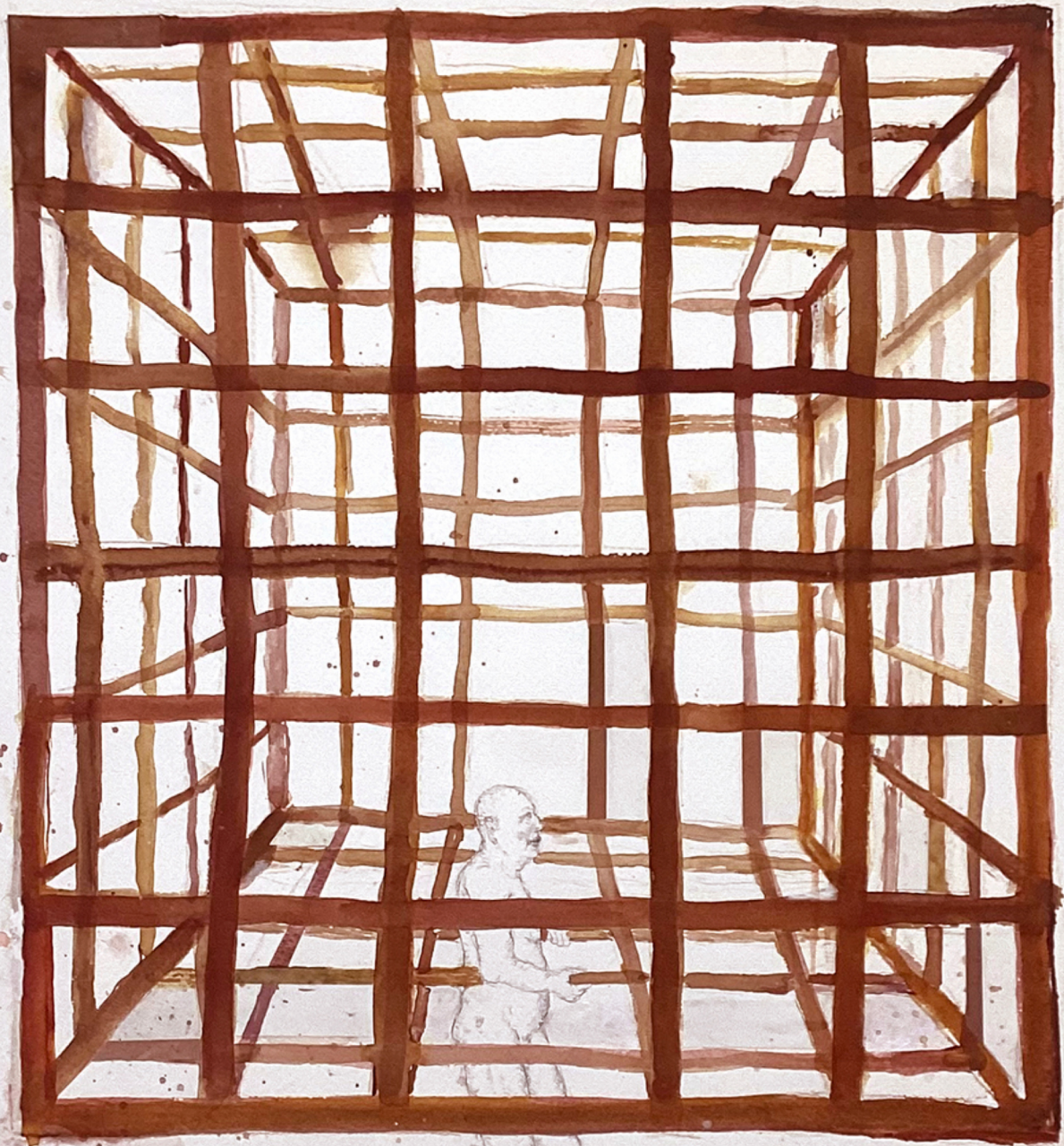
Pieter Kusters makes oil paintings, watercolours, drawn portraits and works in three-dimensional form. The playfulness with which he combines all of these techniques betrays a seemingly unsuspecting and makes his work disarming and direct. The main theme in Kusters' oeuvre consists of self-portraits and has existed since his studies at Ateliers 63 (De Ateliers). This is still the case today, but in a more emotional, narrative, ironic way and full of self-irony. For some years now, he has also been making portraits in ceramics.

Incidentally, the self-portrait is the starting point, but not always the result. His work is inspired by that of past artists. This is what he says about it himself "15th-century sinners or sinners of later times become relatives of

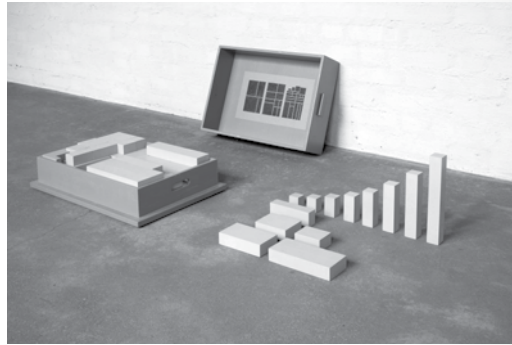
mine – after all, genetic manipulation is a trifle for an artist. I like to work with a touch of art history, I stand on their shoulders." With his work, Pieter Kusters is in his element without any embarrassment. Kusters usually also wanders around in his transformed, earthy world full of sensuality, eroticism and curious incursions himself. Invariably he turns up, in various different guises. These may be animals, for example, which look suspiciously like the artist. He also portrays himself naked, usually wearing one sock or a cap, lightly surrendering to the temptations crossing his path. He thus plays a disarming, self-willed role, giving man's fate an encouraging twist – time and again. (Source: Ronald Ruseler)

Nederlandse benedictijner monnik en architect Dom Hans Van Der Laan was een van de leidende figuren van de Bossche School, een traditionalistische stroming in de Nederlandse architectuur, waarbij zijn ideeën over ruim-te-ervaring en evenwichtige maatverhoudingen een belangrijke rol spelen. Als rode draad door zijn werk loopt steeds de wisselwerking tussen natuur en cultuur, waarbij deze als *aanvullende tegendelen* een twee-eenheid vormen. Of zoals hij het zelf omschreef: "De ruimte van de natuur heeft drie aspecten, waar wij geen raad mee weten. Ze is onbegrensd, ze is zonder vorm en is onmetelijk. Architectuur is niets anders dan hetgeen aan die ruimte toegevoegd moet worden om ze bewoonbaar, zichtbaar en meetbaar te maken".

De kern van het gedachtegoed van Van der Laan is de overtuiging dat architectuur niet moet worden gezien als afgeleide van functionele, ideologische of sociale eisen, maar dat deze moet worden gezocht in de architectuur zelf. Kenmerkend voor deze denk- en werkwijze is dat er wordt uitgegaan van de directe ervaring en niet van het gezag

van de geschiedenis of van typologieën van gebouwen die de eeuwen doorstaan hebben. Van der Laan ging op geen enkele wijze uit van vooropgezette filosofische stellingen of verklaringen. Hij onderzocht daarentegen nauwgezet welke handelingen we verrichten als we bouwen en onderscheidde daarbinnen grofweg 3 stadia. (1) Hij ontwikkelde een matenstelsel dat past bij onze menselijke waarneming. In onze ervaring maken wij onderscheid tussen diverse soorten ruimte. Hij onderzocht welke wetmatigheid schuil gaat achter ons vermogen om dit onderscheid te maken en ontdekte welke steeds terugkerende verhoudingen er bestaan tussen opeenvolgende typen van grootte die wij kunnen onderscheiden en noemde dit het 'Het Plastische Getal'. (2) Vervolgens ging zijn aandacht vooral uit naar het maken van ruimtes. (3) Tenslotte verdiepte hij zich in het karakter van vormen, wat hij 'Thematismos' noemde – hoe staven, blokken en platen 'staan', 'liggen' en 'zitten'. Door daarmee te spelen kunnen ensembles gevormd worden – of het nu kleine sculpturen, gebouwen of stedenbouwkundige ensembles zijn.

Morfotheek, learning tool for the form, variable in size (2023), ash wood (untreated)

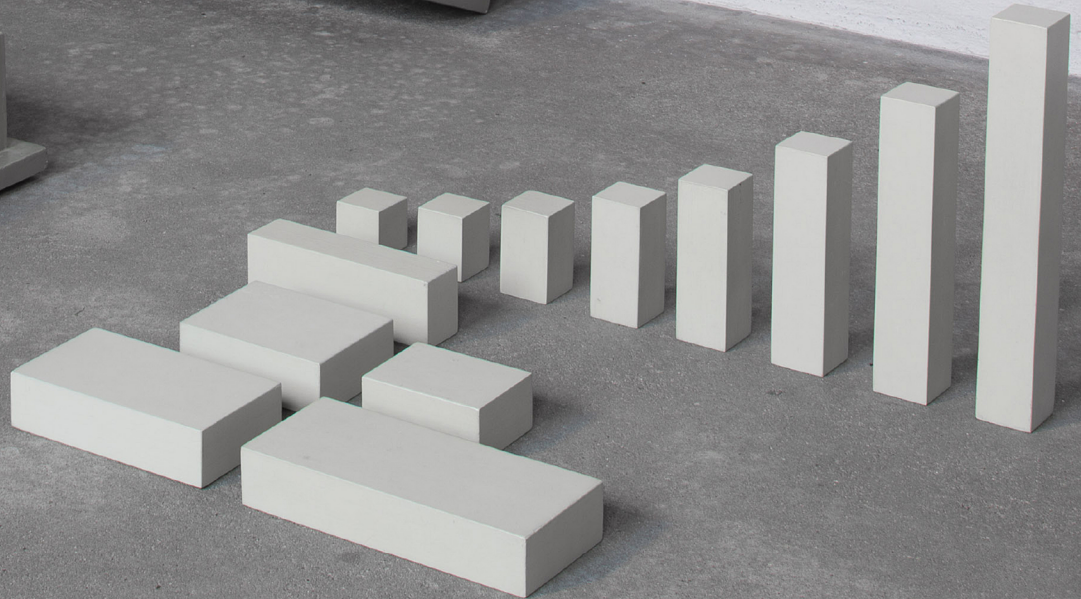
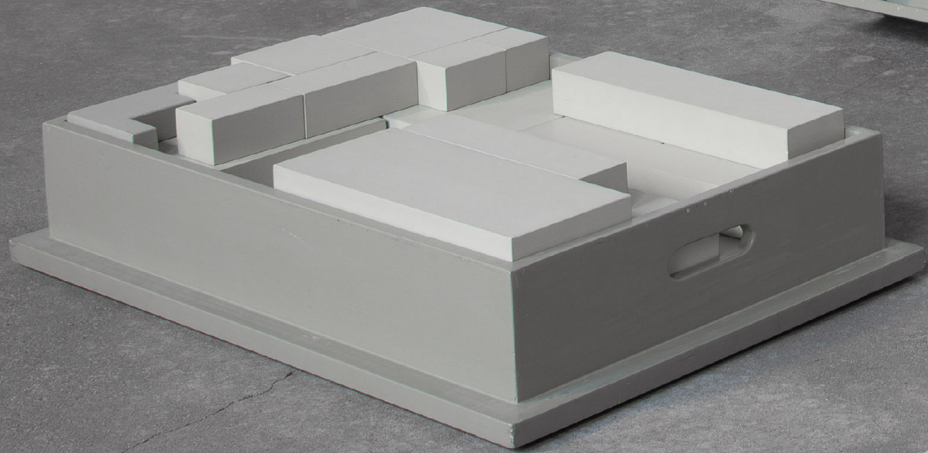
Photo credits: Jeroen Verrecht
Made by Jan Engelberts, de timmerman van Dom Hans van der Laan. Courtesy of Fr. Lambertus Moonen of the Archives Dom Hans van der Laan. This image is a reproduction of a photograph taken by Nico and Peter Soemers, that was originally used for the catalog accompanying the Exhibition: Architecture Models and Furniture (1982)

Dutch Benedictine monk and architect Dom Hans Van Der Laan was one of the leading figures of the Bossche School, a traditionalist movement in Dutch architecture, in which his ideas on experiencing space and balanced proportions play an important role. Central theme in his work is always the interaction between nature and culture, in which the two form a duality as *complementary counterparts*. Or as he himself described it: "The space of nature has three aspects that we do not know how to deal with. It is unlimited, it is without form and it is immeasurable. Architecture is nothing but that which must be added to that space in order to make it habitable, visible and measurable".

At the core of Van der Laan's thinking is his conviction that architecture should not be seen as a spin-off of functional, ideological or social demands, but that these should be sought in architecture itself. Characteristic of this way of thinking and working is that it is based on direct experience as opposed to the authority of history or typologies of buildings that have withstood the centuries. Van der Laan in no way assumed preconceived

philosophical propositions or explanations. Instead, he carefully examined what actions we perform when we build and distinguished roughly 3 stages within these. (1) He developed a measurement scheme that fits with our human observation. In our experience, we distinguish between various types of space. He examined which laws lie behind our ability to make these distinctions and discovered what recurring relationships exist between successive types of size we can distinguish. He called this "The Plastic Number". (2) Subsequently, his attention turned to making spaces. (3) Finally, he investigated the character of forms, something he referred to as "Thematismos" – the way rods, blocks and slabs "stand," "lie" and "sit". By playing with this, ensembles can be formed – whether they are small sculptures, buildings or urban planning ensembles.

De onderwerpen in het werk van Han Schuil komen voort uit het dagelijks leven: van details uit stripverhalen, luidsprekers, videospelletjes en computerbeelden tot wegmarkeringen, een schaatspak, infraroodfoto's of MRI-scans. Aanvankelijk werkte Schuil op doek. Na experimenten op hout, blik en koper koos hij vanaf 1985, vanwege de gladde ondergrond, voor aluminium. Regelmatig spelen de vormen die aluminium aan kan nemen een bepalende rol in zijn werk, zoals de gevouwen randen of de naden en popnagels in het aluminium die soms dwars door het beeldvlak lopen. Schuil bewerkt met enige regelmaat het aluminium nadat hij het beschildert: deuken en gaten worden dan onderdeel van het beeld, waardoor het werk sculpturaal aanvoelt en steeds vaker nadrukkelijk de ruimte in komt. Verder is de chemie tussen de kleur en de gladde ondergrond van het schilderij

belangrijk in zijn werk, omdat het aluminium een andere intensiteit geeft aan kleur. Om de spanning tussen de verf en het beeld verder te verhogen maakt hij gebruik van haarscherpe kleurvlakken die hij creëert met behulp van afplaktape, spuitbussen en marterharen kwasten. Deze spanning wordt nog verder opgevoerd door de precisie waarmee Schuil schildert, zoals bijvoorbeeld te zien is in de zachte overgangen – aangebracht met spuitbus – en de stippen die minutieus zijn geschilderd met extra fijne penselen. Ook worden glanzende en matte oppervlaktes tegen elkaar uitgespeeld en daartegenover, de strenge horizontale en verticale blokken die allemaal bijdragen aan de meditatieve en tijdloze spanning van het werk. Het resultaat lijkt op een beeld van het heelal met lichtgevende sterren en hemellichamen, iets dat lichtjaren van ons verwijderd is.

The subjects in Han Schuil's work derive from everyday life: from details out of comic books, loudspeakers, video games and computer images to road markings, a skating suit, infrared photographs or MRI scans. Initially, Schuil worked on canvas. From 1985, after experiments on wood, tin and copper, he decided on aluminum because of its smooth surface. The forms aluminum can take regularly play a defining role in his work, such as the folded edges or the seams and pop-rivets in the aluminum that sometimes run straight through the picture plane. Schuil regularly reworks the aluminum after painting it: dents and holes thus become part of the sculpture, giving the work a sculptural feel and increasingly explicitly entering space. Furthermore, the chemistry between the colour and the painting's smooth surface is important in his work, as the aluminum gives a different

intensity to colour. To further increase the tension between the paint and the image, he makes use of razor-sharp colourfields, which he creates using masking tape, spray cans and sable hair brushes. This tension is further heightened by the precision with which Schuil paints, as seen, for example, in the soft transitions – applied with spray paint – and the dots meticulously painted with extra-fine brushes. Also, glossy and matte surfaces are played off against each other and, in contrast, the strict horizontal and vertical blocks, all of which contribute to the work's meditative and timeless tension. The result resembles an image of the universe with luminous stars and celestial bodies, something which is light years away from us.

Untitled, 59 × 62 × 14 cm (2003),
alkyd, car paint and oil paint on aluminum

Courtesy of the artist and Gallery ONRUST, Amsterdam

AS LONG AS IT LASTS, variable in size (1992),
language + the materials referred to

Photo credit: Bob Goedewaagen
Courtesy of the Lawrence Weiner Estate and ARS, New
York, USA. Context of photo: Euromast by Witte de
With, Rotterdam, The Netherlands, 1993

Lawrence Charles Weiner is een Amerikaanse conceptuele kunstenaar, één van de centrale figuren in de vorming van de conceptuele kunst in de jaren 1960. Weiner wordt beschouwd als een van de grondleggers van het Postminimalisme, waartoe ook kunstenaars als Douglas Huebler, Robert Barry, Joseph Kosuth en Sol LeWitt behoren. Hij kwam al begin jaren '60 naar Nederland en keerde er in 1970 terug, om in zekere zin tot aan het eind van zijn leven te blijven.

Waar zijn werk later vaak de vorm aannam van typografische teksten, maakte Weiner in zijn vroege werk gebaren die werden beschreven in eenvoudige verklaringen, waardoor het dubbelzinnig werd of het kunstwerk het gebaar was of de verklaring die het gebaar beschreef. Zoals 'Twee minuten spuitverf direct op de vloer...' (uit 1968). In 1968 formuleerde Weiner zijn *Declaration of Intent*:

1. *De kunstenaar mag het werk maken.*
2. *Het stuk mag gefabriceerd worden.*
3. *Het stuk hoeft niet gebouwd te worden. Elk van beide is gelijk en in overeenstemming met de bedoeling van de kunstenaar. De beslissing over de conditie ligt bij de curator bij gelegenheid van curatele.*

In 1968 kwam ook Weiner's boek *Statements* uit dat wordt beschouwd als een van de belangrijkste conceptuele kunstenaarsboeken uit die tijd. Ook leverde hij dat jaar een bijdrage aan het *Xeroxbook* (gepubliceerd door Seth

Siegelaub). Weiner's gecomponeerde teksten beschrijven daarin het proces en de structuur, waarbij hij de in de teksten beschreven elementen als zijn materialen aanhaalde. Eind jaren 1960 werd Weiner's werk gepubliceerd in het tijdschrift *0-9*, een avant-garde tijdschrift dat experimenteerde met taal en *meaning-making*.

Vanaf het begin van de jaren 1970 zijn de muurinstallaties het belangrijkste medium van Weiner, met voorbeelden op talrijke museummuren in de Verenigde Staten en de rest van de wereld. En hoewel Weiner's werk bijna uitsluitend gebaseerd is op taal, beschouwde hij zijn eigen praktijk als beeldhouwkunst. Weiner werkte in een grote verscheidenheid aan media, waaronder video, film, boeken, geluidskunst met behulp van audiotape, beeldhouwkunst, performancekunst, installatiekunst en grafische kunst. De reden om kunst te maken is volgens Weiner het loswrikken van heersende maatschappelijke opvattingen en het bieden van een ander patroon, een alternatief voor de structuren die onze huidige leefwijze bepalen. In de woorden van Weiner, "Kunst gaat niet over jou. Kunst gaat niet over mij. Kunst gaat over wij." Als er dan al een eis aan kunst moet worden gesteld, dan is het dat het "openbaar moet zijn". Met andere woorden, dat het zich bezighoudt met het politieke, oftewel met de dimensie van relaties tot anderen, met collectiviteit en inderdaad, met solidariteit.

Lawrence Charles Weiner is an American conceptual artist and one of the central figures in the formation of conceptual art in the 1960s. Weiner is considered one of the founders of Postminimalism, which also includes artists such as Douglas Huebler, Robert Barry, Joseph Kosuth and Sol LeWitt. He came to the Netherlands in the early 1960s and returned in 1970 to stay, in a sense, until the end of his life.

Whereas later his work often took the form of typographic texts, in his early work, Weiner made gestures described in simple statements, making it ambiguous whether the artwork was the gesture or the statement describing the gesture. For example "Two minutes of spray paint directly on the floor..." (from 1968). In 1968, Weiner formulated his *Declaration of Intent*:

1. *The artist may make the work.*
2. *The piece may be manufactured.*
3. *The piece need not be constructed. Each is equal and consistent with the artist's intent. The decision as to condition rests with the curator on the occasion of receivership.*

1968 also saw the release of Weiner's book *Statements*, considered one of the most important conceptual artist books of the time. He also contributed that year to the *Xeroxbook* (published by Seth Siegelaub). In it, Weiner's composed texts described process and structure, citing the elements described in the texts as his materials. In the late 1960s, Weiner's work was published in *0-9* magazine, an avant-garde journal that experimented with language and meaning-making.

From the early 1970s, wall installations became Weiner's primary medium, with examples on numerous museum walls in the United States and around the world. And, although Weiner's work is based almost exclusively on language, he considered his own practice to be sculpture. Weiner worked with a wide variety of media, including video, film, books, sound art using audiotape, sculpture, performance art, installation art and graphic art. The reason for making art, according to Weiner, is to disengage from mainstream social opinions and offer a different pattern, an alternative to the structures that define our current way of life. In Weiner's words, "Art is not about you. Art is not about me. Art is about us." If there is any requirement for art at all then, it is that "it should be public." In other words, that it is concerned with the political, or dimension of relations to others, of collectivity and indeed, of solidarity.

Corine Zomer is beeldhouwer. Ze maakt ruimtelijke installaties op schaal, maar ook specifiek voor de plek ontwikkelde (*site specific*) kunst-installaties. Het werk van Zomer laat zich aflezen als resultaten van natuurverschijnselen. Het refereert aan chaos en viert het procesmatige in de beweging naar vorm. Ze is daarbij bewust en gecontroleerd op zoek naar risico en het onvoorspelbare. Zomer vindt het belangrijk dat het ontstaansproces in het uiteindelijke werk zichtbaar blijft en dat ze met haar werk de verbeelding van mensen in werking zet. Een specifieke betekenis in het werk ontdekken is geen vereiste; het werk biedt genoeg houvast voor een bijzondere ervaring.

Project Waswiel is zo'n werk. Het is ontstaan vanuit een nieuwsgierig verlangen om vloeistof te controleren en daarmee een opzichzelfstaande of zelfstandige vorm te creëren. De beginbepaling om dit werk te laten ontstaan zijn een draaiende rad en vloeibare was. Deze worden door Zomer zo gearrangeerd dat middelpuntvliedende kracht en de neervallende was het werk doen. Het blijkt een ware praxis te zijn met een oneindig aantal mogelijkheden en onvoorspelbare uitkomsten, met een berekeneerde chaos als resultaat. Speciaal voor Omstand wordt WasTOL ontwikkelt. Een vervolg op eerder onderzoeken naar waswielen, waarbij in dit geval de was op een diagonaal draaiend midden terecht komt.

Corine Zomer is a sculptor. She makes spatial installations to scale, as well as site-specific art installations. Zomer's work can be read as results of natural phenomena. It refers to chaos and celebrates process in the movement toward form. In doing so, she is conscious and controlled in her search for risk and the unpredictable. It is important to Zomer that the process of creation remains visible in the final work and for her work to trigger people's imaginations. Discovering a specific meaning in the work is not required; the work provides enough substance to provoke a special experience.

Project Wax Wheel is such a work. It grew out of a curious desire to control liquid and thereby create a stand-alone or independent form. The initial determination to bring this work into existence are a spinning wheel and liquid wax. These are arranged by Zomer in such a way that the centrifugal force and the falling wax do the work. It turns out to be a true praxis with an infinite number of possibilities and unpredictable outcomes, resulting in reasoned chaos. Especially for Omstand, WasTOL is being developed. A sequel to earlier investigations into wax wheels, where, in this case, the wax ends up on a diagonally rotating centre.

WasTol, 4 × 2 × 1,5 m. (2016), wax and wood, driven by an electric motor

Issue: 1

Photo Credit: Corine Zomer

Courtesy of the artist

nl

wie wat waar

_____AKMAR–Akmar Nijhof (NL, 1976).

MFA Frank Mohr Instituut, Groningen–Time Based Media (2000–2002).

BFA Academie Minerva, Groningen (interior architecture) (1995–2000).

Prijzen: Eerste prijs, int. sculpture competition Parque de Levante, Murcia, Spanje (2013).

Longlist genomineerde: Prix de Rome (2015).

AKMAR woont en werkt in Amsterdam en Zandvoort (NL).

_____Dirk Braeckman (BE, 1958).

Koninklijke Academie voor Schone Kunsten te Gent, afdeling foto en film (1977–1981).

Doctor honoris causa aan de Vrije Universiteit Brussel (2021).

Docent en lector fotografie, onder andere KASK, Antwerpen, Jan van Eyck Academie, Maastricht (1994–2002).

Vertegenwoordigde België op de 57e Biënnale van Venetië (2017).

Lid van de Koninklijke Vlaamse Academie van België voor Wetenschappen en Kunsten (Sinds 2019).

Permanente installatie in de Sfinxzaal van het Koninklijk Paleis, Brussel, BE in opdracht van de Koninklijke Familie van België. Zijn werk is opgenomen in museum- en privécollecties over de hele wereld en werd zowel nationaal als internationaal tentoongesteld, met solotentoonstellingen in The Modern Art Museum of Fort Worth (VS), LE BAL (Parijs), De Pont (Tilburg), De Appel (Amsterdam), S.M.A.K. (Gent), BOZAR (Brussel), M (Leuven) en ROSEGALLERY (Santa Monica, CA).

Dirk Braeckman woont en werkt in Gent, België.

_____Gijs Assmann (NL, 1966).

BFA AKI, Akademie voor Beeldende Kunsten, Enschede (1985–1990).

Rijksakademie van Beeldende Kunsten in Amsterdam (1991–1993).

Europees Keramisch Werkcentrum, 's Hertogenbosch/Oisterwijk (1995, 1997 en 2017).

Coördinator afdeling Keramiek aan de Gerrit Rietveld Academie, Amsterdam.

Mentor Master voor Contextual Design aan de Design Academy, Eindhoven.

Tutor afdeling BEAR Fine Art, ArtEZ Arnhem.

Assmann exposeerde in binnen- en buitenland, onder andere met solotentoonstellingen in Schloss Ahaus (DE), het Stedelijk Museum Schiedam en het Jan Cunenmuseum in Oss en groepspresentaties in onder andere het Kunstmuseum Den Haag en de Hermitage, Amsterdam. .

Gijs Assmann woont en werkt in Amsterdam.

en

who what where

_____AKMAR–Akmar Nijhof (NL, 1976).

MFA Frank Mohr Institute, Groningen–Time Based Media (2000–2002).

BFA Minerva Academy, Groningen (interior architecture) (1995–2000).

Award: First prize, int. sculpture competition Parque de Levante, Murcia, Spain (2013).

Longlist nominee: Prix de Rome (2015).

AKMAR lives and works in Amsterdam and Zandvoort (NL).

_____Dirk Braeckman (BE, 1958).

Royal Academy of Fine Arts in Ghent, department of photography and film (1977–1981).

Doctor honoris causa at the Vrije Universiteit Brussel (2021).

Teacher and lecturer photography, i.a.KASK, Antwerp and the Jan v. Eyck Academy, Maastricht (1994–2002).

Represented Belgium at the 57th Venice Biennale (2017).

Member of the Royal Flemish Academy of Belgium for Sciences and Arts (Since 2019).

Permanent installation in Sphinx Hall v/h Royal Palace, Brussels, BE on behalf of the Royal Family of Belgium. His work is included in museum and private collections around the world and has been exhibited both nationally and internationally, with solo exhibitions at The Modern Art Museum of Fort Worth (USA), LE BAL (Paris), De Pont (Tilburg), De Appel (Amsterdam), S.M.A.K. (Ghent), BOZAR (Brussels), M (Leuven) and ROSEGALLERY (Santa Monica, CA).

Dirk Braeckman lives and works in Ghent, Belgium.

_____Gijs Assmann (NL, 1966).

BFA AKI, Academy of Visual Arts, Enschede (1985–1990).

Rijksakademie van Beeldende Kunsten, Amsterdam (1991–1993).

European Ceramic Work Centre, 's Hertogenbosch/Oisterwijk (1995, 1997 and 2017).

Coordinator of Ceramics Department at the Gerrit Rietveld Academy, Amsterdam.

Mentor Master for Contextual Design at the Design Academy, Eindhoven.

Tutor department BEAR Fine Art, ArtEZ Arnhem.

Assmann exhibited at home and abroad, including solo exhibitions at Schloss Ahaus (DE), the Stedelijk Museum Schiedam and the Jan Cunenmuseum in Oss, and group presentations at the Kunstmuseum Den Haag and the Hermitage, Amsterdam, among others.

Gijs Assmann lives and works in Amsterdam.

nl

_____Katie Duck (USA, 1951).

Studie moderne dans aan de Universiteit van Utah.

Lid van de Salt Lake City Mime Troupe – met tours door VS en EUR (1973-1976).

Oprichter van het gezelschap GROUPO (1979-1985).

Docent afdeling Theater, choreografie aan het Dartington College of Arts, Verenigd Koninkrijk (1985-1990).

Docent bewegingsonderzoek, improvisatie en compositie AHK Hogeschool van de kunsten, A'dam (1991-2021).

Oprichting van Magpy Dance Compagny (internationaal dansgezelschap – focus op improvisatie performance) (1995-2005).

Ze heeft opgetreden in duet en in ensembles met muzikartiesten Derek Bailey, Han Bennik, Andy Moore en vele anderen. Katie heeft talloze dans- en muziekimprovisatie evenementen geïnitieerd in haar drie thuisbases Nederland, Italië en Engeland. Katie organiseert sinds 1995 workshops in Amsterdam in de studio zeven. Ze is curator van improvisatie zondagsessies en dinsdag workshops in het cultureel centrum OT301 in Amsterdam. Haar initiatieven hebben o.a. geleid tot maandelijks improvisatieserie en improvisatiefestivals, o.a. in Frascati, Fijnhout Theater, de Melkweg allemaal in Amsterdam.

Katie Duck is werkzaam vanuit Amsterdam.

_____Abul Hisham (India, 1987).

BFA (Schilderen), Government College of Fine Arts, Thrissur, Kerala (2006-2010).

MFA (Schilderen), S.N. School of Arts, Universiteit van Hyderabad (2010-2012).

Rijksacademie Amsterdam (2021-2023).

Abul Hisham woont en werkt in Amsterdam.

wie wat waar

_____Pieter Kusters (NL, 1958).

Gelderse Leergangen, Nieuwe Lerarenopleiding, Nijmegen (1978-1983).

Ateliers '63, Haarlem (1983-1985).

Winnaar van de Jeanne Oosting Prijs – Laureaat Aquarelleerkunst (2009).

Gecommitteerde bij Dogtime aan de Rietveld academie, Amsterdam (2010-2014).

Oprichter en docent aan ARTLESS – kunstopleiding Amsterdam (sinds 2017).

Pieter Kusters woont en werkt in Amsterdam.

_____Dom Hans Van Der Laan (NL, 1904-1991).

Studie Architectuur aan de TU Delft (1923-1926 niet afgerond).

Wordt monnik van de Sint-Paulusabdij te Oosterhout (vanaf 1927).

Grondlegger van de Bossche School (architectuur stroming).

Publicaties: *Het plastische getal* (1967), *De architectonische ruimte* (1977), *Het vormenspel der liturgie* (1985).

Bekendste gerealiseerde werken zijn: St. Josephkapel, Helmond (NL) (1948-1949).

Kerk van de Abdij St. Benedictusberg te Mamelis (NL) (1956-1968).

Abdij van Roosenberg, voor de Mariazusters van Franciscus, Waasmunster (BE) (1975).

Woonhuis Naalden, in opdracht van Jos Naalden, Best (NL) (1978-1981).

Nieuwe kloosterhof met bibliotheek en galerij van de Abdij St. Benedictusberg (1985-1987).

Klooster Jesu Moder Marias (Mariavall) bij Tomelilla (SE) (1986-1995).

en

_____Katie Duck (USA, 1951).

Studied modern dance at the University of Utah.

Member of the Salt Lake City Mime Troupe – with tours of US and EUR (1973-1976).

Founder of the company GROUPO (1979-1985).

Lecturer in Department of Theatre, choreography at Dartington College of Arts, UK (1985-1990).

Teacher of movement research, improvisation, and composition at AHK College of Arts, Amsterdam (1991-2021).

Founder of Magpy Dance Company (international dance company – focus on improvisational performance) (1995-2005).

She has performed in duets and ensembles with music artists Derek Bailey, Han Bennik, Andy Moore and many others. Katie has initiated numerous dance and music improvisation events in her three home bases of the Netherlands, Italy and England. Katie has been organizing workshops in Amsterdam at studio seven since 1995. She curates improvisation Sunday sessions and Tuesday workshops at cultural center OT301 in Amsterdam. Her initiatives have included monthly improvisation series and improvisation festivals, including those at Frascati, Fijnhout Theater, the Melkweg and the OT301 cultural center, all located in Amsterdam.

Katie Duck operates out of Amsterdam.

_____Abul Hisham (India, 1987).

BFA (Painting) Government College of Fine Arts, Thrissur, Kerala (2006-2010).

MFA (Painting), S.N. School of Arts, University of Hyderabad (2010-2012).

Rijksacademie Amsterdam (2021-2023).

Abul lives and works in Amsterdam.

who what where

_____Pieter Kusters (NL, 1958).

Gelderse Leergangen, New Training Teacher, Nijmegen (1978-1983).

Ateliers '63, Haarlem (1983-1985).

Winner of the Jeanne Oosting Prize – Laureate Watercolour Art (2009).

Fellow at Dogtime at Rietveld academy, Amsterdam (2010-2014).

Founder and teacher at ARTLESS – art school Amsterdam (since 2017).

Pieter Kusters lives and works in Amsterdam.

_____Dom Hans Van Der Laan (NL, 1904-1991).

Studied Architecture at TU Delft -1923 -1926 (not finished).

Became a monk at St. Paul's Abbey in Oosterhout (from 1927).

Founder of the Bossche School (architectural movement).

Publications: *The Plastic Number* (1967) – *The architectural space* (1977) – *The formal play of the liturgy* (1985).

Best known realized works are: St. Joseph Chapel, Helmond (NL) (1948-1949).

Church of the Abbey St. Benedictusberg in Mamelis (NL) (1956-1968).

Abbey of Roosenberg, for the Maria Sisters of St. Francis, Waasmunster (BE) (1975).

Naalden residence, on behalf of Jos Naalden, Best (NL) (1978-1981).

New cloister with library and gallery of St. Benedictusberg Abbey (1985-1987).

Convent Jesu Moder Marias (Mariavall) near Tomelilla (SE) (1986-1995).

_____Han Schuil (NL, 1958).

BFA Academie voor Beeldende Kunsten, Rotterdam (1979-1981).
De Ateliers '63, Haarlem (1981-1983).
Koninklijke Subsidie voor de Schilderkunst (1983).
Hij had solo tentoonstellingen onder andere bij;
Art & Project, Amsterdam (NL).
via Centraal Museum Utrecht in Landhuis Oud Amelisweerd, Bunnik, Utrecht (NL).
Galerie Hamish Morrison, Berlijn (DE).
Museum Jan Cunen, Oss en Stedelijk Museum, Amsterdam (NL).

Zijn werk is opgenomen in publieke en privé collecties, o.a. Stedelijk Museum Amsterdam, Centraal Museum Utrecht, Kunstmuseum Den Haag, Museum Boijmans van Beuningen Rotterdam, Museum of Fine Arts Boston USA, Museum Voorlinden Wassenaar, Museum voor Moderne Kunst Brussel BE, S.M.A.K. Gent BE, AkzoNobel Art Foundation en Kunstcollectie ABN/AMRO BANK.

Han Schuil woont en werkt in Amsterdam.

_____Corine Zomer (NL, 1983).

BFA Hogeschool voor de Kunsten Utrecht, beeldhouwen (2008-2012).
Winnaar Publieksprijs Beelden in Leiden (2013).

Corine Zomer toonde haar werk voornamelijk in Nederland, zowel binnen als buiten en werkt hiervoor in voorkomende gevallen samen met andere kunstenaars. Op plaatsen als Kunsthal Kade, Amersfoort, de Beurs van Berlage en CBK Zuidoost, beide Amsterdam, Annigahof in Zwolle en Das Areal in Dresden (DE).

Corine Zomer woont en werkt in Amersfoort en Soesterberg (NL).

_____Lawrence Weiner (USA, 1942-2021).

Filosofie- en literatuurstudie aan Hunter College, City University of New York City, USA (niet afgemaakt).
Publicaties: –*Statements* uitgegeven door The Louis Kellner Foundation en Seth Siegelau (1968)–*GREEN AS WELL AS BLUE AS WELL AS RED* Brest: Zédélé éditions, Reprint Collection (First edition: London: Jack Wendler, 1972)–*Skimming The Water–Menage A Quatre–Lawrence Weiner* (Personal Structures Art Projects No 01, 2010).
Onderscheidingen: The National Endowment for the Arts Fellowships (1976 en 1983)–The Guggenheim Fellowship (1994)–The Wolfgang Hahn Prize (1995)–The Skowhegan Medal for Painting, Conceptual Art (1999)–Honorary Doctorate of Humane Letters of Graduate Center, City University of New York City (2013)–The Roswitha Haftmann Prize, Zürich, Zwitserland (2015)–The Aspen Award for Art (2017).

Bekende tentoonstellingen van Lawrence Weiner in Nederland: Op Losse Schroeven: Situaties en cryptostructures, Stedelijk Museum, Amsterdam (1969)–Sonsbeek 71: Buiten de Perken, Sonsbeek, Arnhem (1971)–LW Video, Van Abbemuseum, Eindhoven (1979)–Lawrence Weiner Works from the Beginning of the Sixties Towards the End of the Eighties, Stedelijk Museum, A'dam (1988)–Licht = (Licht), Joods Historisch Museum, Amsterdam (1990)
Voor deze gelegenheid werd de tekst "alle sterren aan de hemel tonen slechts één gezicht", in het Engels, Jiddisch, Nederlands en Hebreeuws uitgebracht.

Lawrence Weiner woonde en werkte in New York City en Amsterdam.

_____Han Schuil (NL, 1958).

BFA Academy of Visual Arts, Rotterdam (1979-1981).
De Ateliers '63, Haarlem (1981-1983).
Royal Grant for the Art of Painting (1983).
He had solo exhibitions at, among others: Art & Project, Amsterdam.
via Centraal Museum Utrecht in Landhuis Oud Amelisweerd, Bunnik, Utrecht.
Galerie Hamish Morrison, Berlin DE.
Museum Jan Cunen, Oss and Stedelijk Museum, Amsterdam.

His work is included in public and private collections including those of Stedelijk Museum Amsterdam, Centraal Museum Utrecht, Kunstmuseum Den Haag, Museum Boijmans van Beuningen Rotterdam, Museum of Fine Arts Boston (USA), Museum Voorlinden Wassenaar, Museum of Modern Art Brussels (BE), S.M.A.K. Gent (BE), AkzoNobel Art Foundation and Art Collection ABN AMRO BANK.

Han Schuil lives and works in Amsterdam.

_____Corine Zomer (NL, 1983).

BFA Utrecht School of the Arts, sculpture (2008-2012).
Winner of the public award Images in Leiden (2013).

Corine Zomer has shown her work mainly within the Netherlands, both indoors and outdoors, on occasion collaborating with other artists. At places such as Kunsthal Kade, Amersfoort, the Beurs van Berlage and CBK Zuidoost, both Amsterdam, Annigahof in Zwolle and Das Areal in Dresden (DE).

Lives and works in Amersfoort, Soesterberg, NL.

_____Lawrence Weiner (USA, 1942-2021).

Studied philosophy and literature at Hunter College, City University of New York City, USA (not finished).
Publications: Statements published by The Louis Kellner Foundation and Seth Siegelau (1968)–*GREEN AS WELL AS BLUE AS WELL AS RED*. Brest : Zédélé éditions, Reprint Collection. (First edition : London: Jack Wendler, 1972)–*Skimming The Water–Menage A Quatre–Lawrence Weiner* (Personal Structures Art Projects No 01 (2010).

Awards: The National Endowment for the Arts Fellowships (1976 and 1983)–The Guggenheim Fellowship (1994).

The Wolfgang Hahn Prize (1995)–The Skowhegan Medal for Painting/Conceptual Art (1999)–Honorary Doctorate of Humane Letters of Graduate Center, City University of New York City, (2013)–The Roswitha Haftmann Prize, Zurich, Switzerland (2015)–The Aspen Award for Art (2017).

Notable exhibitions in the Netherlands: Op Losse Schroeven: (Situations and Cryptostructures), Stedelijk Museum, Amsterdam (1969)–Sonsbeek 71: Buiten de Perken, Sonsbeek, Arnhem (1971)–Lawrence Weiner Video, Van Abbemuseum, Eindhoven (1979)–Lawrence Weiner: Works from the Beginning of the Sixties Towards the End of the Eighties, Stedelijk Museum, Amsterdam (1988)–Light = (Light), Jewish Historical Museum, Amsterdam (1990). For this occasion, the text "all the stars in the sky show only one face", was released in English, Yiddish, Dutch and Hebrew.

Weiner lived and worked in New York City and Amsterdam.

ALMOST, BUT DEFINITELY

Dit is een uitgave van OMSTAND, space for contemporary art, Arnhem. Bij elke tentoonstelling verschijnt een magazine. Deze editie hoort bij de tentoonstelling ALMOST, BUT DEFINITELY van 6 april t/m 19 mei 2024

This is a publication of OMSTAND, space for contemporary art, Arnhem. A magazine is published to go with each exhibition. This edition accompanies the exhibition ALMOST, BUT DEFINITELY from April 6 to May 19, 2024

Conceptontwikkeling -
Concept development
Rob Groot Zevert
en/and team OMSTAND

Curator
Mattie van der Worm

Deelnemende Kunstenaars -
Participating Artists
AKMAR
Gijs Assmann
Dirk Braeckman
Katie Duck (performance)
Abdul Hisham
Pieter Kusters
Dom Hans van der Laan
Han Schuil
Lawrence Weiner
Corine Zomer
Paul Goede (performance)

Tekst - Text
Rob Groot Zevert
Mattie van der Worm

Redactie - Editor
Rob Groot Zevert

Eindredactie - Final editor
Willeke van Ravenhorst

Grafisch ontwerp - Graphic design
studio Corine van der Wal
i.s.m. mattievanderworm

Drukwerk - Printing
risowiso, Arnhem

Productie - Production
Mattie van der Worm
Rob Groot Zevert
Ivo Rodrigues
Rowan de Beaufort
Julia van Dijck

Speciale dank aan - Special thanks to
Alice C. Weiner (Lawrence Weiner Estate, New York)
Sebastiaan Brandsen (GRIMMgallery, Amsterdam)
Boudi Eskens (Galerie ONRUST, Amsterdam)
Broeder Lambertus Moonen (Stichting Van der Laan)
Roy Taylor (Taylor-Made, Amsterdam)
Django van Ardenne (fotograaf)
Ivonne Zijp (fotograaf / videograaf)
Mohamad Mehdi Behrad (flute player)
Marietta Dirker (Rijksakademie Bibliotheek)
Rob Stolte (Creative studio Autobahn)
Uitgeverij De Bezige Bij Amsterdam
Uitgeverij Wereldbibliotheek
Singel Uitgeverijen
Uitgeverij Oevers
VPRO / Fam. Kayzer
Flora Kenza Nacer
Willem Noyons
Jeroen Verrecht
R.Wijsbek
W. Wesselink
Barbara Visscher
Arletta Kaper
Jérôme Bel

Voor vragen of contact, mail naar: info@omstand.nl
For questions or contact mail to: info@omstand.nl

© 2024 Omstand, Arnhem

ALMOST

SHAIM COUTINE

ARANCIS FLYS

GRANCESCA FRILLI

TOHAN JAHON

BHYLLIDA PARLOW

BINA PAUSCH

GAUL POEDE

DOY RECARAVA

RERRIT GIETVELD

WOGIER DAN VER REYDEN